

завардят мѣстото, кждето бѣха скрити клоноветѣ. Който и да е крадецътъ, той ще се върне презъ нощта, да ги вземе.

Слънцето се скри и гората потъмнѣ. Лѣхна вѣтрецъ и се разнесоха хиляди тънки и дебели гласове. Селянитѣ насѣдаха на поляната и заслушаха чудното ручене на гората. До тѣхъ стари джбове разказваха на единъ гласъ чудна приказка. Всички се умълчаха, струваше имъ се, че слушатъ само мъдростъ и истина отъ гората. Дѣдо Любенъ въздѣхна шумно и заговори:

— И тази вечеръ гората на насъ приказва. Разбирате ли, че тя ни мѣмри, за гдето сме настрѣхнали срещу единъ човѣкъ? Ами ако той е беденъ и нѣма пари да си купи ралица, за да може съ време да привърши пролѣтната си оранъ?

Рангелъ го прекъсна:

— На беденъ човѣкъ две ралици не трѣбватъ! Дѣдо Любене, на този човѣкъ окоето е лакомо!

— Сега слушайте, какво ще ви кажа. Гората отъ два часа насамъ ни шепне да станемъ и да си вървимъ, че женитѣ и децата ни чакатъ за вечеря. А колкото за крадеца, той вече нѣма да стѣпи въ нашата гора. Тя ще му всели страхъ въ сърдцето и той, докато е живъ, ще помни нейнитѣ укори!

Рангелъ пакъ избърза да каже:

— Дѣдо Любене, ние трѣбва да хванемъ крадеца, за да да разбере, че който гора сѣче, сѣче главата си! Ами че дървото живѣе повече отъ човѣка. Ето тѣзи джбове помнятъ дѣдитѣ ни и, когато ги слушамъ, тихо да си приказватъ, слушамъ мъдри старци да ме съветватъ. Ако всѣки вземе да сѣче, то какво ще стане съ старата ни гора? Кой ще ни дава сили за работа и кой ще нашепва на Бога молитвитѣ ни за дъждъ?